

[Vestergaard Eriksen.]

vender vi os imod. Det kan vi ikke medvirke til. Det er flere steder ved at blive sådan, at man har den opfattelse, at biblioteket også er en slags diskotek, og det kan vi ikke medvirke til. Skal der endelig være et diskotek, må det betales af brugerne selv og ikke drives på statens eller kommunens regning.

I øvrigt ser vi gerne, at vi nåede hen til, at folk selv betaler for det, de låner på biblioteket, at biblioteket er et tilbud, hvor man kan gå hen og låne det og det til en rimelig pris.

Med hensyn til bibliotekaren sætter vi spørgsmålstegn ved, om det nu behøver at være sådan, at det skal være højt kvalificerede, uddannede folk til meget høj løn, om man ikke i stedet for, som man mange steder har det i dag, kunne bruge en lærer el. lign., der har det ved siden af sit daglige job. Vi finder altså ikke, at det kan være rigtigt at ansætte heltidsbibliotekarer på alle biblioteker landet over, lige så vel som vi heller ikke finder, at det er korrekt med heltidsbiblioteker i hver enkelt kommune. Det må være op til de enkelte kommuner selv at afgøre, om biblioteket skal være heltids eller halvdags, eller hvad det nu skal være.

Vi er også meget betænkelige vedrørende amtsbiblioteker. I øvrigt står fremskridtspartiet for afskaffelse af amterne, og også af den grund mener vi, det ikke kan være korrekt at bibeholde amtsbiblioteker. Der må være en mulighed for, at et eller flere biblioteker inden for de enkelte amter specialiserer sig i faglitteratur inden for de enkelte områder, således at de amtsbiblioteker, der omtales, kan blive overflødiggjort.

Hovedformålet med folkebibliotekerne må som nævnt først og fremmest være at tilbyde en så god service som muligt, ikke bare at være en meget dyr institution for skatteydernes penge i flotte bygninger, som vi har set det opstå i de senere år, så den jævne borger måske dårligt nok tør komme i biblioteket. Der skulle vi jo gerne føle os hjemme alle. Vi kan sikkert holde vores nuværende standard og service oppe på vore biblioteker, og alligevel kan der spares på det offentlige udgifter.

Vedrørende § 11 i lovforslaget må det være således, at det er den enkelte kommune eller de kommuner, der samarbejder

om et bibliotek, der udpeger lederen af biblioteket.

§ 17 om bevillinger til særlige formål kan vi ikke umiddelbart tilslutte os, måske bortset fra stk. 2 i nævnte paragraf.

I 1972 er der nedsat et udvalg til undersøgelse af vilkårene for produktionen, distributionen og brugen af bøger i Danmark. Det står omtalt i bemærkningerne til lovforslaget, at forslag til en ny udformning af § 18 vil blive fremsat, så snart udvalgets betænkning foreligger. Vi håber, at den snart kan foreligge, og at det ikke bliver en 5 års plan. Under denne forudsætning kan vi medvirke til, at denne paragraf midlertidigt får lov til at have en funktion, idet den bliver taget op til revision, så snart en betænkning foreligger fra udvalgets side vedrørende revision af paragraffen om afgiftsordningen.

I øvrigt er vi indstillet på velvillig behandling i udvalget af lovforslaget.

Kaj V. Andersen (V):

Siden lovforslaget om folkebiblioteker i forrige samling var til første behandling, og en relativt kortfattet udvalgsbehandling, har det, som også omtalt af den socialdemokratiske ordfører, været til høring, kunne man kalde det — så højtideligt har det nu ikke været, men man har modtaget en række henvendelser og forslag fra både kommunernes organisation og Amtsrådsforeningen. Det har nu ikke ændret dette lovforslag så afgørende, som hr. Lysholt Hansen synes at frygte, og heller ikke så meget, som forfatteren Hans Hertel noget syrligt antyder det i dagbladet Information i dag. Det har heller ikke på nogen måde rokket ved det hovedprincip, som også for venstre er et hovedprincip i dette anliggende, at hensigten er en landsdækkende heltidsbiblioteksbetjening af den danske befolkning, såvel i landkommuner som i Storkøbenhavn. Der skal ikke være nogen tvivl om, at det er målet.

Men når man ikke kan få det bedste, så må man jo somme tider — foreløbig i al fald — nøjes med det næstbedste, og det næstbedste er altså en vis brug af den dispensationsparagraf, som hr. Lysholt Hansen omtaler — måske lidt pessimistisk, som om han frygter et misbrug af den. Den går ud på, at man fortsat i de kommuner, hvor det er nødvendigt, kan fortsætte med deltidbetjening, men altså med den støtte, der